

Naša je Vlada poznata po optimalnoj i sveobuhvatnoj politici. Na tome nam zavide druge zemlje članice EU. Kolege našeg premijera Andreja Plenkovića čestitaju mu na odlučnim i dalekosežnim, jasno optimalnim, mjerama. Jedna od njih je Motel 'Plitvice'.

Naša izvršna vlast uvjerava javnost kako, temeljem vlastitog iskustva, možemo pomoći izbjeglicama iz Ukrajine kako bi im smanjili svekolike traume i ugroze kojima su danas izloženi. Prirodno je da hrvatski građani razumiju izbjeglice jer su i sami ne tako davno iskusili strahote rata. To je dobar dio priče.

Međutim, kako nas informira javna televizija plan zbrinjavanja i odgovornog odnosa prema izbjeglicama nije na primjerenoj razini. To potvrđuje Motel 'Plitvice' gdje svake večeri gledamo istu sliku – malu djecu kako se igraju u uvijek istoj zatvorenoj prostoriji, zabrinute majke za budućnost obitelji i muževa, koji brane slobodu u Ukrajini, koje plaču. Stiče se dojam kako je cilj pomoći izbjeglicama da nađu smještaj, prehranu i zdravstvenu skrb. To bi trebalo biti dovoljno. Sve je to nedovoljno. Izbjeglicama se mora vratiti dostojanstvo koje su im tenkovi tako brutalno oduzeli. Dostojanstvo se ne vraća izolirajući ih, već upravo suprotno – integrirajući ih u socijalni sustav Lijepe Naše. Da sutra završi ovaj užasan rat izbjeglice se neće „preko noći“ vratiti kući. Domovi su im razoreni pa se nemaju kuda vratiti.

Da ne pričam priču, kratko ću kazati kako je potrebno izbjeglicama, posebno djeci, omogućiti da se aktiviraju kako bi svojim radom, obrazovanjem, društvenim radom; općenito, brinuli o sebi u zemlji dobrih i empatičnih ljudi. Ovako će nam se ponoviti iskustva kada su izbjeglice za vrijeme Domovinskog rata živjele u hotelima diljem obale i čekale da se vrate kući. Svakim danom su bili sve izolirani. Bili su izolirani jer su građani gdje su izbjeglice živjele morali raditi kako bi preživjeli dok su oni besciljno dangubili bogu dane. Tada se je također morala voditi briga o njihovom integriranju u zajednicu ali to nije bio, ne znam zašto, prioritet tadašnjih vlasti. Danas je situacija bolja i možemo, po meni moramo, odmah pokrenuti, u suradnji s izbjeglicama, socijalne, posebno edukativne, programe koji će otvoriti novu perspektivu izbjeglicama koje su samo i jedino žrtve, kao što nas to uči povijest koju ustrajno ignoriramo, neutaženih apetita moćnih zemalja.

Grad Zaprešić bi mogao i morao pomoći izbjeglicama kako glede smještaja tako i obrazovanja mladih te uspostavu cijeloživotnog obrazovanja. To se može i treba učiniti na način da se ne prekida njihova kulturna baština na način da im namećemo svoja rješenja. Upravo suprotno to je potrebno učiniti u suradnji s izbjeglicama što će omogućiti njihov daljnji razvoj, s jedne strane, i, s druge strane, obogatiti će građane Zaprešića za nova iskustva. Tako bi grad Zaprešić mogao

od spavaonice postati grad empatije za one koji su preko noći ostali bez svega materijalnog i nematerijalnog što su imali – još jučer. Grad Zaprešić bi mogao biti dobar izbor jer u njemu već živi velik broj građana koji nisu Zaprešićani, koji su i sami iz njima poznatih razloga morali napustiti vlastita ognjišta.